

DRIE GENERATIES

In deze rubriek beantwoorden drie mensen dezelfde vraag, bekeken door de bril van hun eigen generatie. Deze week: welke levenslessen kan je leren door met de Bouworde op bouwkamp te gaan?

Samen bouwen aan verbondenheid

Al meer dan zestig jaar trekken jongeren tijdens de vakantie met Bouworde Vlaanderen op kamp om zich vrijwillig in te zetten samen met en voor mensen in de marge. Vandaag organiseert Bouworde kampen van Latijns-Amerika tot Azië. Ooit begon het verhaal in Duitsland, na de Tweede Wereldoorlog, toen vrijwilligers het land van de 'overwonnen vijand' gingen helpen heropbouwen.

Jozef Hertsens (73), coördinator van Vluchtelingen Ondersteuning Sint-Niklaas, maakte die beginperiode mee. „Toen was de Bouworde een door en door katholieke organisatie, getrokken door priesters”, vertelt hij. „Ik herinner me nog het optreden van de Spekpater op de Grote Markt. Als jonge gast werd ik vooral aangestoken door het enthousiasme van Daniël Evrard, een charismatische priesterleraar aan het college in Sint-Niklaas. Mijn eerste kamp was in het Oost-Vlaamse De Klin-

ge, vlakbij dus. Ik was zestien en mocht van mijn ouders niet te ver weg van huis. Vervolgens trok ik meermaals naar Wallonië. Na elk kamp getuigden we in de klas. Vanaf mijn achttiende trok ik naar Italië.”

„Ook ik maakte Daniël Evrard en zijn groot talent om mensen te motiveren mee”, vervolgt Jan Tusschans (50), ook uit Sint-Niklaas. „Ooit trok ik met hem mee op een verkenningsreis naar Tsjechië, kort na de val van het IJzeren Gordijn. Mijn eerste kamp was echter in Hongarije, in 1988. Ik was toen zeventien en trad in de voetsporen van een oudere broer en zus. Uiteindelijk deed ik een veertiental klassieke bouwkampen, op één na allemaal in Oost-Europa. Ik engageerde me ook in de organisatie van Bouworde, was nog enkele jaren voorzitter en maakte de professionalisering van de organisatie mee.”

Waar het Bouwordeverhaal van Jozef Hertsens eindigde, begon jaren later dat van Hanne Maen-

hout (23) uit Gent: in Italië. „Ik was zeventien en wilde graag reizen”, vertelt ze. „Toch mocht ik het niet te ver van huis gaan zoeken en bovendien wilde ik meer dan een strandvakantie. Via een vriendin kwam ik terecht bij Bouworde. Ik deed zowel klassieke bouwkampen als sociale en ecologische kampen. Deze zomer trek ik naar Nepal.”

„Door bouwkampen leerde ik overleefd te blijven in uitdagende situaties”

„Ik moest bergen verzetten om naar Italië te mogen”, herinnert Jozef Hertsens zich. „Dat was toen voor mij een manier om losser te komen van thuis, naast een verlangen om dienstbaar te zijn en mijn technische vaardigheden te ontwikkelen. Van Bouworde mocht je echter niet vóór je achttiende naar het buitenland. Ook thuis stootte ik

op weerstand. Zo bestonden ook toen heel wat vooroordelen over buitenlanders. Eens ter plekke bleek echter dat daar niks van klopte. Door bouwkampen leerde ik overleefd te blijven in uitdagende situaties.”

Van dat laatste kan ook Hanne Maenhout meepraten. „In Roemenië waren we eens op stap met een groep pubermeisjes”, vertelt ze. „Mijn vriendin en ik waren verantwoordelijk voor hen. Plotseling brak een van de meisjes haar enkel. Je spreekt de taal niet en daar zit je dan in de bergen. Enkel door samenwerking slaagden we erin haar in het ziekenhuis te krijgen. Ook dat is een deel van het concept van Bouworde: je trekt er niet in je eentje op uit, maar blijft bij de groep. Zo leer je ook in groep te leven en te werken.”

„Ook ik beleefde ooit iets gelijkaardigs”, vervolgt Jan Tusschans. „Met een draagbaar van takken en kledingstukken kregen we het toen voor elkaar.

Trouwens, niets dat zo bijdraagt tot verbondenheid als enkele gelijkgezinden die samen hard werken aan een tastbaar project. Vaak inspireerde onze inzet bovendien de plaatselijke bevolking tot actie. Omgekeerd moet je je als vrijwilliger ook openstellen voor de kennis en wensen van de plaatselijke bevolking.”

Dat bouwkampen populair zijn bij de jeugd, doet Jozef Hertsens en Jan Tusschans deugd. „Zelf ging ik door de kampen ontdekken dat ik in mijn leven toch liever een sociale richting uit wilde”, zegt Hanne Maenhout. „Ik werkte ook een tijd voor Bouworde als begeleider van de werking voor jongeren van vijftien tot zeventien. Die blijft groeien en gaat nu ook voor het eerst naar Togo. Vaak stond ik verbaasd hoe jongeren van amper vijftien al een geëngageerde kijk op de wereld hebben.”

Christof BOUWERAERTS

Jozef Hertsens, Hanne Maenhout en Jan Tusschans. © Frank Bahnmüller

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Euthanasie (1)

KERK & leven, 31 MEI 2017

Wie denkt nog aan het gebod, of noem het richtlijn, van God: je zult niet doden? Is dat niet een van de fundamenten die God aan christenen en aan alle mensen gaf? Wanneer we die grens almaar meer overschrijden, waar komen we dan uit? Durven wij nog te geloven in de kracht die God ons schenkt vanuit ons gebed en het woord dat hij ons heeft gegeven: „Komt allen tot Mij, die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken” (Matteüs 11, 28)?

Marie D'HAESE, Wichelen

Euthanasie (2)

KERK & leven, 31 MEI 2017

De door broeder Stockman uitgelokte oproep van de bisschoppen tot terughoudendheid voor euthanasie bij psychisch lijden komt nauwelijks op tijd. De bagatellisering van euthanasie

vanuit de loge, georganiseerd via haar bevriende en geïnfiltreerde media en instituten, heeft zijn effect niet gemist. Vooral ouderlingen zijn het slachtoffer. Ze zijn zeer beïnvloedbaar in hun laatste wilsbeschikking, vooral als ze in een rusthuis verblijven.

„Ondraaglijk psychisch lijden” is wetenschappelijk gewoon niet vast te stellen, en al zeker niet door belanghebbende familieleden. Vele slachtoffers van euthanasie werden hier door de Kerk slecht beschermd, zoals dat ook het geval was in het abortusdossier.

Door al dat geschipper in oerfundamentele kwesties verloor de Kerk almaar meer pluimen en prestige, zoals iedereen kan zien.

Mark VAN HOUT, Londerzeel

„Leve de liefde”

KERK & leven, 24 MEI 2017

Het valt me meer en meer op dat de liefde die gepreikt wordt vanuit de linkervleugel van de Kerk,

gebruikt wordt om de rechtervleugel aan te vallen en weg te zetten als harteloos.

Een groot pijnpunt tegenwoordig is het onvermogen om de positieve kanten van de andersdenkenden te erkennen, ook binnen de Kerk. Uiteraard geldt dat helaas langs beide zijden, maar wanneer men de mond vol heeft van liefde, is dat wel des te schrijnender.

Liefde moet ook durven te corrigeren. En precies daar schijnt enkel de linkervleugel nog toe in staat te mogen zijn. Wanneer de rechterzijde die liefde uit, blijkt dat onbetamelijk en onverdraagzaam te zijn. In het bijzonder ten aanzien van de eucharistie moet gezegd worden dat die rechterzijde het toch wel vaak bij het rechte eind lijkt te hebben.

In elk geval is het formuleren van goedbedoelde kritiek diep christelijk. „Ga heen en zondig niet meer”, zo werd het gezegd door Jezus Christus.

Pieter SMITS, Schelle

**Mijn Stannah Siena,
aangepast aan mijn behoeften**

Documentatie en gratis
prijsop offerte op
0800 95 950

info@stannah.be www.stannah.be

Naam + Voornaam
Adres
Postcode Tel :
Stad E-mail

Stannah sprl **Stannah**
Poverstraat 208, 1731 Relegem